

Setkávání s lidmi v jejich nejběžnějších starostech a problémech, bolestech a "každodennostech" mi vytvořilo jakýsi "komplementární" vztah ke kompozici jako takové. Už ji nevnímám jako něco abstraktního, jako vztah k hudbě či duchovním hodnotám "an sich", ale jako vztah, intenzivní vztah k člověku samotnému a jeho vnitřnímu potenciálu, jeho duchovního přesahu, který každý jednatel hledá a často jej nevnímá přímo; každý podle sebe a svých současných možností, vzdělání, předsudků, kulturního zázemí, apod.

Mnohé se od té doby změnilo. A snad právě kontrast mezi touto skladbou z roku 2002 a kompozicí, která zazní na podzim 6.10. v tomto prostoru sv. Vavřince, ukáže rozdíl ve vnímání "tehdy a dnes".

JANA VÖRÖŠOVÁ (*1980) studovala skladbu na Pražské konzervatoři, poté pokračovala ve stejném oboru na hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze. Absolvovala roční stáž na Koninklijk Conservatoire Brussel, kde se seznámila nejen s nejmodernějšími technologiemi elektronicky zpracovávaného zvuku, ale i nejrůznějšími analyzačními metodami.

Lullabies (2010), uspávkanky pro smyčcové kvarteto a elektroniku, vznikly na objednávku Miloslav Ištvan Quartettu a jejich základním obsahem je emoční reflexe ženy po narození dítěte. Nesou v sobě dvě základní významové vrstvy: instrumentální a elektronickou, přičemž smyčcové kvarteto symbolizuje realitu a elektronika naopak ono podvědomé, citové.

16. 6. 2015
Kostel sv. Vavřince, 19.30h
KO... MIQ

ŠTĚPÁN FILÍPEK (*1981)

Poslední zápas

LUKÁŠ BORZÍK (*1979)

Prelude to The Mercy

RADIM BEDNAŘÍK (*1979)

Hry světla (kvartetní věta)

PETRA BACHRATÁ (*1975)

Ontogenesis

ONDŘEJ ŠTOCHL (*1975)

Rozcestí

TOMÁŠ PÁLKA (*1978)

Dnes modlitbu ode mne odeber jak krev

JANA VÖRÖŠOVÁ (*1980)

Lullabies pro smyčcové kvarteto a elektroniku

MILOSLAV IŠTVAN QUARTETT (Alexej Aslamas, Jan Bělohlávek – housle, Stanislav Vacek – viola, Štěpán Filípek – violoncello)

KONVERGENCE (Eva Hutýrová – klavír, Zuzana Bandúrová – flétna)

Konvergence děkuje svým partnerům

Štěpán Filípek (*1981) je violoncellista, skladatel a hudební teoretik. Kompozici se začal věnovat v relativně pozdním věku a vystudoval ji na brněnské konzervatoři ve třídě Radomíra Ištvana. Ve své tvorbě kombinuje „postištvanovský“ montážní přístup s vlivy evropské hudební moderny, staré hudby a prvků některých žánrů populární hudby.

*Prvotním impulsem pro napsání kompozice **Poslední zápas (2013)** byl dojem z povídky Jacka Londona „A Piece of Steak“. Skladba však není ve své podstatě programní. Jedná se spíše o experiment, snahu o zachycení určité emoce, kterou přináší věčný boj stáří a mládeži. Tento obsah je také v průběhu skladby podpořen skrytými citacemi motivů Heinricha Schütze (jako reprezentanta starého) a Antona Weberna (symbolizujícího cestu k novému). Hudební materiál je zpracován na bázi kombinace modálního a seriálního kompozičního přístupu.*

Lukáš Borzík (*1979) studoval na konzervatoři v Žilině a kompozici na VŠMU v Bratislavě u Vladimíra Bokese. Jeho skladby znějí na koncertech a festivalech na Slovensku (Nová slovenská hudba, Melos-Étos, Orfeus, ABB a i.) i v zahraničí (Rakousko, Německo, Itálie, Španělsko, Polsko, Finsko, Srbsko, Česko). Jeho tvorba zahrnuje i scénickou, filmovou a rozhlasovou hudbu.

***Prelude to The Mercy (Preludium k Milosrdenství)** pre flétnu a klavír (2014) je jednou z mnohých variací komponovaných pro rozličné nástrojové obsazení. Téma variací pochází z mé skladby „Clarissima“ pro velký orchestr. Téma je podrobeno nepřetržitému sledu harmonických modulací způsobujících malé intervalové transformace základního motivu na pozadí jemně se měnícího metra. Hudba sa tak stává jakoby neuchopitelnou. Plyne bez prerušenia. Je téměř stále stejná, přesto vždy jiná...*

Radim Bednařík (*1979) studoval skladbu na Brněnské konzervatoři ve třídě prof. Radomíra Ištvana a HAMU v Praze ve třídě prof. Ivany Loudové. Od roku 2005 působí na Konzervatoři Brno jako učitel hudebně-teoretických předmětů a skladby. V kompozici se věnuje převážně instrumentální hudbě a příležitostně i tvorbě užití.

*Kvartetní věta **Hry světla** vznikla z popudu Štěpána Filípka. Na skladbu pro smyčcový kvartet jsem se již delší dobu připravoval a čekal jsem jen na vhodnou příležitost, která mi tímto počinem dala impuls. Nejedná se sice o mou první práci pro tradiční obsazení, nicméně ji považuji za svůj skutečně první seriální autorský tvar - všechny předchozí považuji spíše za studie.*

Skladba je psána jako jednověť z důvodu časového limitu zadání, což jsem ve výsledku vůbec nepovažoval za nevýhodu. Výstavba je poměrně tradiční, na podkladu velké formy ABA se samostatnou introdukcí. Základem hudebního materiálu jsou převážně durové mody, jednoduché i složité rytmické modely a ve zvuku světlé barvy. Všechny tyto prvky se různě propojují a transformují. Chtěl jsem se přiblížit co nejvíce k pozitivnímu až radostnému vyznění skladby,

a rovněž také hledání dalších možností modálního materiálu na základě velkého kontrastu, stejně jako ploch meditativně pojatých.

Název skladby **Petry Bachraté (*1975) Ontogenesis (1996)** pro sólovou flétnu reflektuje dvojí zájem skladatelky: implementaci mimohudebních myšlenek z antropologie přírody zabývající se procesem lidského vývoje od zrození až po smrt. Úvod kompozice (nadechnutí před začátkem, čtvrtónové intervaly, tremolo) zobrazuje vývoj plodu v děloze. Následuje změna – metroritmický a tematický proces odráží vznik individuality až k vlastnímu spirituálnímu vrcholu, který však není v jednotě s vrcholem fyzickým. Stáří je znázorněno slábnutím a změnou zvuku na pikolo flétnu, zatímco postupné zmenšování symbolizuje opět návrat zvuku flétny. Začátek a konec skladby mají podobný základ, analogicky k symbolům zrození a smrti, kterými jsou první nadechnutí a poslední vydechnutí.

Ondřej Štochl (*1975) o skladbě **Rozcestí (2003/2015)**: *Vznikla původně jako hudba k pantomimickému představení. Napsal jsem tehdy cca. 10 miniatur pro smyčcové kvarteto, v nichž mi šlo o maximální využití barevných možností smyčcových nástrojů. Po premiéře jsem se rozhodl některé z nich ponechat i ke koncertnímu provedení – pokaždé mohly být hrány v různém pořadí, takže ačkoli detaily zůstávaly vždy stejné, celek byl při každém provedení jiný. Skladbu jsem tenkrát nazval „Střípky“ – z jednotlivých úlolek vznikala pokaždé jiná mozaika.*

Po určité době došlo k revizi – tři miniatury zůstaly beze změny, ostatní prošly výraznou proměnou či byly nahrazeny novými. Výsledkem je sedm krátkých dílků sdružených do dvouvětého celku. Ten symbolizuje rozcestí – obě části začínají sice stejně, jejich vývoj však dojde k opačným cílům.

V letošním roce jsem partituru přepracoval podruhé, tentokrát docela výrazně. Bylo to kvůli větší přesnosti a srozumitelnosti zápisu i kvůli větší plasticitě zvuku, která by měla posílit vyznění skladby. Na jejím programu se sice nic nemění, v mnoha místech je však zcela jiná, než před 12 lety. Nová verze „Rozcestí“ je věnována souboru MI4

Tomáš Pálka (*1978): Dnes modlitbu ode mne odeber jak krev

Když jsem před 13 lety psal sólovou skladbu pro klavír, netušil jsem, že to bude právě tato skladba, ve které se objeví kompoziční principy a obsahové prvky, které mne budou provázet po tak dlouhou dobu, tedy po celé období až doposud. Veškeré skladby, které vznikly od té doby, byly totiž odrazem (či obrazem) myšlenek a obsahových postojů, pouze v různých variantách, s malinko jinými úhly pohledu, které mne dodnes oslovují. Od roku 2012 se však tato linie posouvá. Od doby, kdy jsme s naší rodinou změnilli působiště a začal jsem se vážně a intenzivně zabývat ještě jiným oborem než je hudba a kompozice, oborem, který mne provází rovněž dlouhé roky v podobě kurzů a dalšího vzdělávání, obor, který je orientovaný přímo na člověka a jeho potřeby.